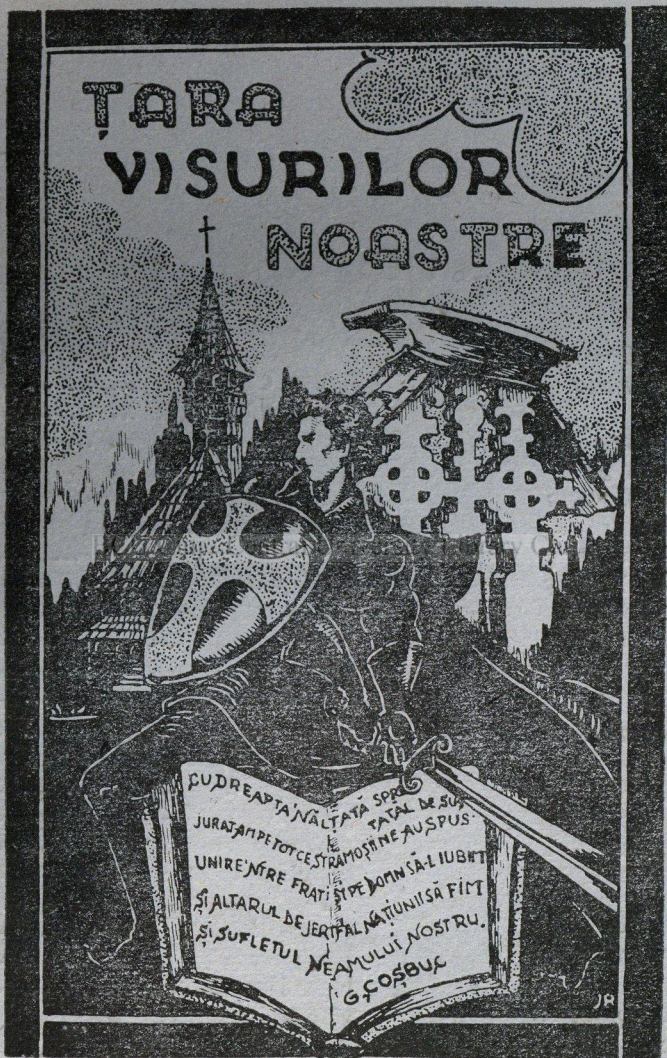

ORADEA

TIMIȘOARA

Sub conducerea : Prof. Augustin Cosma, Timișoara III,
Str. Vadul Călugăreni Nr. 2
Inregistrat Trib. Timiș-Torontal Nr. 98/1941

... ..
Cu vesele glasuri de tinere firi
Cuprinși de-amintirea străbunei măririi
Spre soare ni-e gândul și mergem
spre el
Lumina ni-e ținta și binele țel
Trăiască-ne țara și neamul.
„Imnul studenților“

Cu dreapta 'nălțată spre Tatăl desus
Jurat-am pe tot ce strămoșii ne-au
spus :
Unire 'ntre frați și pe Domn să-l
iubim
Și altarul de jertf'al națiunii să fim
Și sufletul neamului nostru.

... ..
GHEORGHE COȘBUC

CUPRINSUL:

<i>Augustin Cosma</i>	La mormântul lui Liviu Olariu	1
<i>Nicolae Tirlolu</i>	Liviu Olariu	4
<i>I.</i>	Liviu Olariu	5
<i>Ioniță Buftea</i>	Dorul	6
<i>Luciana Brțzu</i>	E noapte	6
<i>Gheorghe Cosma</i>	Gânduri despre solidaritate ...	7
<i>Viorica Oșelia</i>	În fiecare floare de April ...	14
<i>Gheorghe Tobiaș</i>	Bătrânul profesor	14
<i>Gheorghe Tobiaș</i>	Rubayate	15
<i>Aurelia Gordan</i>	Ce sunt azi și ce oiu fi mâine	16
<i>C. Miu-Lerca</i>	Primăvara	17
<i>Nestor Prisca</i>	Ochii tăi	18
<i>Ștefan Penes</i>	La răspântie	18
<i>Mihai Dumbravă</i>	Veste	21
<i>Ioan Țuca</i>	Cântec de primăvară	22
<i>Cl. 7 lit.</i>	Epigramă	22
<i>A. C.</i>	Țara Visurilor Noastre	23
<i>N. Opreanu</i>	Poporul român	24
<i>Gh. Tobiaș</i>	Serghe Ioan și Vladimir	26
<i>I. Cernăianu</i>	Gânduri de pe urmă	26
<i>Fulea Dorin</i>	Incrustări pe răboj	28
<i>A. B. C. D.</i>	Epigrame	28
.....	Rămâi	29
<i>Octavian Popa</i>	Visuri	31
<i>Dorel Stan Păpusă</i>	Așteptare	32
<i>Mihai Molnar</i>	Rondelul stelelor	32
<i>Maia Bistra</i>	De acum	33
<i>Bujorel</i>	Epigramă	33
<i>Bena I. Mircea</i>	31...	34
<i>Nana</i>	Scrisoare	36
<i>Gh. Bulgăr</i>	Recenzii	38
<i>Ioan Șereș</i>	Cântec	40

Tara Visurilor Noastre

Anul VII.

Mai - Iunie 1943

No. 5 - 6

Revistă literară pentru tineret. Apare lunar, afară de lunile de vacanță sub conducerea prof. Augustin Cosma, Timișoara III., Vadul Călugăreni No. 2

La mormântul lui Civiu Olaru

Ne oprim noi doar pe un moment, în fața mormântului ce va să-ți adăpostească cu trupul tău rece; tu nu te oprești, căci nici nu mai înaintezi: *tu ești*, acolo unde te-a desăvârșit viața și frumosul din tine: îndrăgostit al frumosului din tine și din lume ce-ai fost. Nu puteai să nu te îndrăgostești de *Frumusețea Veșnică* și să nu te îndrăgească și cheme la Sine, suflet mare și curat.

De vreme? Da, după întunecata și neputincioasa noastră socoteală; dar desigur la vreme, la vremea potrivită desăvârșirii *vieții* din tine. Căci în lumea adevărată, în lumea Domnului, toate se întâmplă la vremea sorocului merit și în putință să-l aibă.

Te duci, te desparți de noi, după o viață atât de scurtă în aparență; dar atât de bogată în întâmplări lăuntrice, care te-au desăvârșit să fii ceea ce ai fost: Un mare suflet și un mare artist al cuvântului simțit și vădit; al cuvântului altora interpretat de tine, și al sentimentului tău bogat, căruia frământările sufletului tău i-au dat viața atât de frumos de potrivită în epigramele ce-au constituit viața revistei T. V. N., atât de așteptată, pentru noutatea, spiritul și frăgezimea lor.

Ai fost sufletul atâtor manifestări publice ale Țării visurilor noastre. Două reușite serbări ale ei se confundă cu marea, frumoasa, bogata viață a sufletului tău frumos.

Stând în fața trupului tău rece și în fața frumoaselor nădejdi ce le au trezit în noi și ai tăi: frumusețea bogățiilor din tine, — ne pare atât de amar paharul *morții*!

Neînțeleasă, fără de rost, nedreaptă pare rânduirea ei tuturor care nu văd viața, adevărata viață, care rămâne; adevărata viață ce dăinue, viața ce se perpetuiază: viața sufletului care nu moare.

Viața dată de Cel ce a creat-o ca s'o trăim atât cât rânduind-o el.

Căci nu este viață lungă lungă și scurtă. Viața e una și aceeași, cu începutul, în naștere și cu sfârșitul în veșnicie.

Partea mai mică a ei ce se cheamă *viața omului pe pământ*, e bogată ori săracă, după conținutul de simțire, înțelegerea și voința ce a animat sufletul închis în putința-i de manifestare și de voință sofocantă: trupul.

Liviu Olaru, a trăit o viață atât de bogată, atât de plină de trăiri ce învalue trup și suflet, scoțându-l din atotcrutopitorul noroiu al vieții ce se târâe, — și înălțându-l pe aripile credinței și ale creației, în sfere ce l-au făcut să simtă în firavul-i trup încă *viața curată*, — viața biruitoare a sufletului împărtășit de tainele frumusețelor pregătite, de Creator, tuturor: cari vreau să le guste; și de care, în lumea aceasta, împărtășește doar pe aleșii lui.

Căci a fost Liviu Olariu un mare ales a tainelor firii și un desăvârșit artist.

Și-a trăit viața în aparență scurtă, în toată deplinătatea ei, încât pentru trăirea ei bogată, n'a fost scurtă, căci n'a fost săracă.

Pentru noi, cari l-am simțit și iubit; pe cari frumusețea sufletului său ne-a uimit și mângăiat; pentru noi, prietenii lui, dar mai ales pentru *îndurerații lui părinți și frați*, — pentru ei viața lui e nemângăietor de scurtă.

Nouă și lor ni se pare că a murit; fiindcă nu-i mai vedem trupul, nu-i mai auzim glasul, nu-i mai simțim căldura.

Dar Liviu Olariu nu e mort: „el trăește 'n veci, e numai dus“ cum zice poetul Coșbuc.

Trăește 'n veci, nu numai în amintirea celor ce l-au iubit; dar își trăește mai departe viața sufletului desbrăcat de tot ce era humă și balast împiedecător de înălțare și deplinire.

A lui este acum, ușurarea unui sfârșit, ce e mângăierea unui început fără de sfârșit, a dăinuirii lui acolo, unde nu

este durere, nici scârbă, nici suspinare, ci viață fără desfârșit.

A noastră e durerea neputincioasă pentru neputința de a înțelege și simți voia celui ce cârmuește toate și pe toți.

„Fie voia ta“ e pentru voi pentru toți cari l-ați iubit, e moștenirea fiului, fratelui, prietenului iubit: ceea ce a fost moștenirea „*Flului Omului*“, în grădina Getsimanilor; care se ruga îngrozit ca și noi de grozăvia Crucii, al cărui pahar ruga pe Părintele Ceresc să-l treacă de pe buza lui îngrozită de-a trebui să-l golească:

— *Dar pentru aceea nu voia mea, ci voia Ta să fie, Părinte; pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta.*

Fie voia Ta. Iată rugăciunea; iată crucea celor ce-l iubim.

Căci voia Lui s'a făcut în tot ce se face. Așa a fost plăcut înaintea Celui ce vi l-a dat, să-l cheme la Sine când a crezut el că e bine pentru cel iubit de noi, dar mai ales de El.

Deci oricât lacrimile și-ar cere tributul lor de durere și ușurare: BCU Cluj / Central University Library Cluj

— „Nu plângeți, că cei ce nu au nădejde, păgânii“. Ci învăluți cu lacrimi amare, amărăciunea Crucii, nădăjduind ușurare, înțelegând că asta e voia Domnului.

De aceea deasupra mormântului ce acoperă doar rămășițele pământești ale marelui artist și poet ce a fost băiatul vostru fratele și prietenul nostru, și noi, și voi, ori cât durerea momentului ne-ar tălăzui toate drumurile nădejzii spre ușurare, să ne mângăiem a ne putea pătrunde de închinarea lovitului de aceeași soarte, din cuvintele poetului:

Dormi iubite, dormi în pace,
N'am venit să-ți turbur somnul
Ci-am venit să-mi plec genunchiul
Și-a mea inimă spre Domnul.

Prof. AUGUSTIN COSMA

† *Liviu Olariu*

S'a stins într'o primăvară albă ca nădejdile din urmă și ca sufletul lui curat, acela care s'a sbuciumat pe lume, într'o vârstă de abia 21 de ani, vioi și nepotolit — risipă caldă și luminoasă a unui suflet cu daruri rare și cu puteri prea plâpânde în trupul frumos în care nu putea fi cuprins... Liviu Olariu s'a rupt ca o tulpină tragedă de ghiocel alb pe o iarbă proaspătă. Și-a plecat încet, durut, cu un geamăt înflorat, de floare, lumina albă și suptă a feții peste pleptul bolnav, a mai clipit poate odată trist, visului senin de artă, părinților lubiți și desnădăjduiți, vreunii chip drag pierdut pentru totdeauna și evocat de dorurile lui pentru cea din urmă dată, și apoi, smulsă avar, viața i-a pierit din trup, ca o cădere vegetală ori ca o lăsare domoală de aripi, iar peste ochi s'a așezat, rece, sticloasa incrementre a morții...

Liviu Olariu a plecat, ca atâția din generația lui — robii visului, ai faptel și ai morții — într'o vreme bolnavă răscolită de vânturi blestemate și de plecări multe și timpu ii. Liviu Olariu a fost o mândrie a generației de tineri bănașeni crescuți la școala românească și credincioși numai Idealului curat de faptă sau de vis. Un talent cu virtualități dramatice extraordinare, care ar fi dat desigur teatrului nostru un actor bănașean fără comparații, un actor cult cu pregătire intelectuală superioară, cu noblețe sufletească rară și un scriitor cu spirit epigramistic ascuțit și fin, un eseist și teoretician subtil, cu multă putere de pătrundere și cu spirit just de observație. Ar fi putut fl...

Smuls cu atâta cruzime de o soartă potrivnică tuturor înălțărilor merituose și învelit în giulgiul de gheață al despărțirii de vecl, niciuna din nădejdile noastre curate puse sub fruntea lui, boltită parcă sub desmierdări de petale, nu se mai pot împlini, nu se mai pot cunoaște...

La 21 de ani Liviu Olariu, cu surâsul rece al supremei împăcări, duce cu el în mormânt taina unui vis și credința unui prieten. În lumina pură a cerului de dincolo, sufletul lui, îndurerat și limpede, va întâlni ceea ce n'a putut mângâia cu visurile lui dincoace: făptura de vrajă senină a desăvârșirii mari.

*Colaboratarului și nădejdei pierdute într'un prieten de
elltă sufletească, revista „Țara Visurilor Noastre“ roagă pe
bunul Dumnezeu să-i dea odihnă sentnă și amintire eternă
de lumină și limpezimi!*

NICOLAE ȚIRIOIU

† Liviu Olariu 21 ani

Pe cei buni Domnul îi cheamă la ceruri. Primăvăratec
la suflet, căci primăvară i-a fost viața, prietenul nostru a
închis ochii pentru somnul cel mare, întru veșnicie.

A murit Liviu Olariu. Cei cari l-au cunoscut l-au
iubit. Pentru inima lui bună, pentru sufletul său mare, pen-
tru surâsul ce-l avea întotdeauna pe buze; prietenul nostru.
Elevi, vedeam în el mândria noastră, speranța noastră. Ta-
lentul lui cine din noi nu l-a admirat, dela serbările școlare
până pe scena teatrului, scena primului său triumf. Primul;
ar fi urmat atâtea. Dar n'a fost să fie așa. A murit. A
murit tânăr cu sufletul pur ca cristalul iezerelelor carpa-
tice. Drumul său, drumul celor buni, a fost cel dincolo de
zbuciumarea vieții, drumul cerurilor. Condoleanțele noastre
îndureratei familii. Durerea ei, marea, copleșitoarea durere
e durerea noastră. Iar lui, prietenului urcat la ceruri îi vom
păstra scumpă memoria.

Fie-i țărâna ușoară!

— i. —

DORUL

D-rei I. M.

Pe aripa vântului m'a purtat dorul
Și s'a tot dus, ca gândul, peste ape,
Din apa cea mai lină voia să se adape,
Dar s'a lovit de-un mal și-a căzut călătorul.

Și-a plâns atunci în valuri spumegate
 Ce-i închiseseră — doar în joc — zarea,
 Mușca vicleana undă de trămura și marea;
 Și l-au iertat și marea și undele-i turbate.

De-atunci dorul m'a părăsit; copil
 Ce e atât de pulberat și vrea de-atâtea ori
 Să vadă primăvara în orișicare flori
 Și orișicare seară s'o creadă de April . . .

Acum adoarme singur, el însuși și-e bunic,
 Iși cântă doine multe și bocete își cântă,
 Dar când îi spun o veste, el nu se mai
frământă,
 Stă 'n valurile vremii și nu zice nimic.

IONIȚĂ BURTEA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

E noapte = afară . . .

E noapte afară fără stele,
 Iar vântul bate fără frâu.
 Și sufletu-mi pribeag se'ndoaie
 Ca spicul lanului de grâu.

Inima-mi pătrunsă-i de durere,
 O simt cum sângeră ca săgetată.
 S'a risipit și ultima nădejde
 Ce-a înflorit iubirea mea curată.

Ochii mei sunt azi de lacrimi plini,
 Și gându-mi rătăcit, departe sboară;
 Îndurerată, inima mea plânge,
 Cum plânge trist arcușul pe vioară.

LUCIANA BRIZU

Gânduri despre solidaritate

Dumnezeu când a creat lumea, înainte de om a făcut două feluri de ființe în care a așezat perfecțiunea în cele două forme în care cunoaștem în noi viața. În ingeri a așezat perfecțiunea gândului, a spiritului, iar în plante și animale, a așezat perfecțiunea vieții cărnii... căci a fi imperfect însemnează a căuta mereu să fi altfel decât ești acum, să fi mai bun, mai întreg, mai mare... mai perfect. Însă plantele și animalele sunt fiecare așa cum sunt sortite să fie dela început; de când nu erau încă decât sămânțe, decând nu erau încă decât pui.

Privind o sămânță de floarea soarelui și știind dinainte locul bun sau pietros în care va fi sămânțată, vei putea să spui cum va răsări, când va răsări, cum se va desvolta dacă va fi ploaie sau cum va crește dacă va fi soare și cum se va întoarce mereu spre lumină. Ea răsare, crește, își coace semințele și se usucă, totdeauna la fel, fără ca să se întâmple vreodată să-i vină în minte — dacă ar avea așa ceva — să se întrebe una dintre aceste flori: ce-ar fi dacă ea ar începe să facă altfel decât fac celelalte: să se întoarcă după lună, nu după soare, să răsară toamna, iar nu primăvara și să nu mai facă semințe de floarea soarelui, căci acelea nu sunt așa de bune, ci să facă masline că acestea au un ulei mai fin.

Sau ce-ar fi să se gândească vreodată o albină că nu-i bine organizată viața stupului lor și că nu-i bine să se facă căsuțele din fagure, cu câte 6 fețe ci mai bine ar fi cu câte 4 fețe!..

Nici nu ne putem gândi la așa ceva! Putem doar cel mult să admirăm viața perfectă a acestor vietăți și cel mult să învidiem precizia și neșovăirea cu care face fiecare exact ceea ce trebuie să facă: Nucul face nuci, crengile dau frunze, privighetoarea cântă atât de frumos, iar păunul doar își desfășoară coada atât de frumos colorată. Și toate acestea fără ca vreodată să greșească, fără să facă atâtea repetiții și probe, fără să fi învățat atâtea amar de vreme în școli și în ateliere! Fără ca cel puțin să le fi spus cineva ce și cum să facă...

Firea este perfectă așa cum e, în ceea ce privește forma în care se manifestă viața.

Ingerii sunt perfecți fără să aibă nici o formă. Forma în care fi pictăm noi în biserici, e numai închipuirea noastră: știind că ingerii sunt perfecți, curați și frumoși, îi închipuim ca niște chipuri de copii curați și frumoși.

Dumnezeu a așezat pe oameni, între aceste două perfecțiuni: una a pământului și alta a Cerului dându-le doar dorința de a le atinge pe amândouă.

Perfecțiunea ingerilor Dumnezeu nu ne-a dat s'o cunoaștem cu mintea pentru ca să nu credem vreodată că acesta ar fi scopul nostru: mulțumirea contemplării măreției și frumuseții lor.

Dumnezeu n'a voit să căutăm această perfecțiune a sufletului în afară de noi și deci nici în ingeri, ci în noi să o căutăm să o perfecționăm și să o facem cât mai mare și mai frumoasă. Dumnezeu ne-a lăsat să căutăm în noi pe ingerul pe care ni l-a pus de-a dreapta, spre mântuire...

Dar Dumnezeu ne-a făcut și ne-a lăsat totuși să cunoaștem viața și perfecțiunea vieții celeilalte: a animalelor și a plantelor din jurul nostru, ca să ne putem da seama că noi oamenii, chiar dacă trebuie cu trudă să învățăm și să câștigăm ceea ce plantele și animalele au de la început, noi avem totuși ceva ce nu pot avea ele niciodată. Chiar dacă noi trebuie să învățăm frigându-ne la limbă cât suntem mici, cum să mâncăm, trebuie să ne târâm și să cădem de-atâtea ori, până ce învățăm să umblăm, trebuie să fatrebăm de toți poliștii din colț numele străzilor până învățăm să ne orientăm; Dumnezeu ne-a lăsat să cunoaștem viața animalelor, cari nu mai învață nimic din toate acestea, pentru ca să ne putem da seama că chiar dacă am ajunge să fim perfecți în lucrurile acestea mărunte pentru cari ne dăm atâta silință, tot n'om ajunge să prețuim mare ucru! N'om ajunge să fim mai mult decât sunt plantele și animalele.

Rândunica zboară ca o săgeată, porumbelul se știe întoarce acasă dela zeci și sute de kilometri fără să cunoască dinainte drumul, bufniței nu i e frică de întuneric, iar furnicile sunt adevărați ingineri și maeștri la clădit... Dar

ne dăm seama, că chiar dacă am câștiga pentru totdeauna această *siguranță* a lor în tot ceea ce fac, tot n'am ajunge să fim nimic din ceea ce dorește omul în realitate să fie. Căci toate acestea nu sunt decât forma exterioară a vieții. Ceea ce contează însă pentru noi oamenii, este fondul, este adâncul sufletului.

Forma e asemănătoare literelor scrise. Căci literele scrise nu au alt rost decât să arate înțelesul adânc al unui cuvânt, al unui gând. E adevărat că există și litere puse una lângă alta, fără să însemneze nimic, fără să arate vreun gând, așa cum există și în viață, formă fără fond și trup fără suflet. Dar pentru noi oamenii cari avem și știm că sufletul e tot ceea ce face din noi: oameni, pentru noi forma are importanță numai pentrucă ea înbracă un fond de simțire adâncă, sufletească.

Numai dacă ne gândim astfel, ne putem da seama când solidaritatea este într'adevăr ceva de preț și de folos sufletelor noastre. Căci numai forma exterioară de unire a celor mulți și slabi la un loc, acesta nu e un lucru de prea mare valoare și acest lucru îl găsim așa de des în natură, fără să-i treacă cuiva prin minte să facă titlu de laudă din asta și să o boteze cu numele de solidaritate.

Florile mărunte și ușor colorate de micșunea și de salcâm se strâng mai multe la un loc ca să pară mai frumoase, să se vadă mai de departe și să atragă pe prietenii lor: fluturii și albinele. Păsările călătoare când le vine vremea să facă drumul lung și greu al toamnei și al primăverii, se adună mai multe împreună, în stol, ca să poată învinge mai ușor depărtările... Lupii când îi răzbesc foamea iarna, se adună împreună, căci când sunt mai mulți, sunt mai îndrăzneți și mai puternici, iar prada le e mai ușoară... Dar, ceea ce îi unește — și pe cocorii dornici de țări mai calde, și pe lupii flămânzi — aceea ce îi unește, acelaș, lucru îi și desparte și îi învrăjbește când lucrul dorit l-au atins

Păsările ajunse în noua țară: își aduc aminte de ce au venit aici și pleacă spre cuibul lor din alți ani fără să se mai gândească la tovarășii de drum, decât poate atunci când instinctul îi spune că a venit iarăși vremea să plece spre altă țară, înapoi de unde a venit...

Iar lupii îndată ce au reuşit să împrăştie oile unei stâne, acelaşi lucru care adineaori îi făcea să fie fraţi de jaf: foamea, aceiaşi foame acum îi desparte, îi face duşmani, îi face să se teamă, să fugă şi să se ascundă unul de celălalt. . . .

Aceasta nu e însă solidaritatea, ci e numai puternicul instinct al vieţii care simte, cel puţin în clipele grele, că unirea face puterea împotriva celor din afară. Însă această unire nu este în acest caz decât: în locul egoismului fiecăruia în parte, este egoismul tuturor împreună.

E adevărat că în lupta grea a vieţii şi omul este uneori egoist şi uneori poate chiar foarte egoist şi nu vede decât bucăţica de pâine sau de mulţumire spre care aleargă să ajungă înaintea celor din jurul său, de care se teme ca nu cumva să nu ajungă înaintea lui. . . . Însă când cel de lângă tine, aproapele, sermanul tău, simţi că slăbeşte, când simţi că apleacă fruntea umedă de sudoare, învins de durere şi lipsit de sprijin, omul e în stare să simtă şi să facă ceva ce n'ar putea nici odată face un animal sau o plantă, ori cât de perfectă, nobilă şi de frumoasă ar fi ea. . . . Omul ştie să se aplece asupra durerii celui alt, ştie să-i şteargă fruntea de sudoarea desnădejdiei, să-i strecoare în suflet cuvintele îmbărbătării şi a reîntăririi şi să-i ajute să pornească iarăşi împreună, spre aceeaşi ţintă, pe acelaşi drum, pe care adineaori erau poate rivali, atunci când erau amândoi la fel de tari. . . . Il ajută şi-l sprijină până poate să se susţină iarăşi, şi celălalt, singur şi să meargă nerezemat şi sigur mai departe, ca să poată şi el da ajutor altuia din jurul lui când va fi slab: poate chiar celui ce l-a ajutat înainte, când va avea nevoie. . . .

Aceasta este solidaritatea, cea care înobilează pe oameni, cea pe care n'o poate simţi nici una din celelalte fiinţe ale pământului: în lipsurile pe care vezi că le are aproapele tău, poţi să-ţi uiţi, chiar numai un moment, necazul tău şi micul tău egoism şi cauţi să ajuţi altuia. Aceasta e solidaritatea!

Dar ea se vede şi se arată nu numai aici, căci această formă a atenţiei noastre faţă de altul o poţi mai uşor simţi mai ales faţă de cel aproape de tine, căruia îi poţi vedea necazul, căruia îi poţi ghici plânsul şi nevoia. . . . Distanţa

face însă ca urechile să nu audă așa de bine și ochii să nu vadă decât doar ceea ce dorește să vadă și caută să vadă.

Dar din păcate viața așa cum se manifestă, așa cum se arată ea, iubește distanța. Insuși *progresul*, lucrul spre care tinde și se străduiesc toate eforturile omenești, nu e decât o distanțare. Tot progresul nu e și nu pornește decât din dorința de-a face și de-a avea mai mult și mai bun decât alții, decât ceea ce ai văzut și ai primit de la alții din timpul tău sau dinaintea ta. . . .

Progresul ar trebui deci să ducă din ce în ce mai mult la o distanțare din ce în ce mai mare, la o diferențiere din ce în ce mai pronunțată și la neînțelegere de neînvinș de la o vreme, în locul înțelegerii de care are atâta nevoie durerea și slăbiciunea de-o clipă a semenului tău.

Dacă nu se întâmplă totuși așa, e pentru că peste toate aceste dorințe de întrecere a oamenilor, care îi desparte, este solidaritatea adânc săpată în adâncul cel mai frumos și mai cald al sufletului, este solidaritatea care îi unește totuși. Solidaritatea este aceea care face ca întrecerea aceasta, în loc să fie încercarea de-a depăși pe altul, de-a despărți, face ca să dorești să te întreci pe tine însuși în a fi mai de folos, tot mai de folos oamenilor tăi și sufletului. Distanța să nu se mai mărească între *tine* și *alții*, depărtându-te de ei, ci întru tine cel de ieri și între tine cel de azi, care vrei să fii mai bun, mai tare și mai bogat în fapte, pentru a putea fi mai de folos altuia. . . .

Aceasta este solidaritatea, adevărata solidaritate, care unește și îi leagă pe oameni în ciuda tuturor greutăților și luptelor vieții, care ar vrea să-i despartă. . . .

Și mai este încă o legătură, pe care o întărește solidaritatea în sufletul nostru, făcându-l atât de puternic. . . . Nu suntem legați numai de cei din jurul nostru, de care ne rezemăm și pe cari îi sprijinim, ci solidaritatea ne îndreaptă gândul și recunoștința și spre cei atât de mulți și necunoscuți dinaintea noastră: strămoșii și înaintașii datorită cărora: muncii și strădaniei lor, ne găsim astăzi la înălțimea de civilizație și cultură, la care ne aflăm. . . . Ne dăm seama că nu putem să le dăm nimic pentru cele ce au făcut pentru noi — decât cel mult ruga noastră, căci alt-

ceva ce le-am da, nu le poate trebui... Dar în schimb încercăm să facem același lucru și mai mult chiar, pentru cei din jurul nostru și pentru urmașii noștri..

Nu ne leagă deci solidaritatea numai de cei cari plâng și cer milă din jurul nostru, sau de cei cu cari împreună putem face viața mai frumoasă, mai ușoară, mai în progres... ci ne leagă și de toți cei ce au existat înainte de noi, prin ceea ce ne-au lăsat din truda lor și de cei ce vor veni după noi, pe ceice încă nu-i cunoaștem, nu știm ce fi va dura, dar fi simțim și pe ei oameni ca noi, fi simțim că vor avea aceleași dureri și bucurii, aceleași mulțumiri și lipsuri ca și noi.

Această legătură a solidarității începe să se simtă nu numai în clipa când te trezește la milă glasul unei cereri, nu numai când te înspăimântă o secundă goana atât de ne-bună a progresului care desparte sufletele, ci tot mereu, în fiecare moment al vieții. Căci neconținut, în fiecare lucru ce-ți trece prin mână sau prin privire simți în dosul lui un alt om, de demult, dinaintea ta, sau din timpul tău. Fiecare obiect, gând, vorbă sau faptă care îți trece pe dinainte este de la *cineva*, și este pentru *cineva*. Tot ceea ce ai, te leagă de cel dela care l-ai primit și de cel căruia îl vei da mai departe.

Adevărata solidaritate nu așteaptă să îți îndrepte gândul spre aproapele tău, numai în momentul când slăbiciunea lui fi înconvoaie genunchii, ci îl ajută chiar nu numai prin prezența întăritoare, înainte de-a cădea în slăbiciune. Căci nimic nu ajută așa de mult decât să știi că în clipa căderii de care te temi vei avea un sprijin... Un copil care abea știa umbla cu cât merge mai ușor, când știe că mama lui e lângă el!

Solidaritatea nu mai e un sentiment pe care îl simți, — ca și căinii care se ceartă pentru un os — numai în clipa când se unesc ca să se apere de lupul care ajunge între ei ca o primejdie. Solidaritatea leagă și trebuie să lege mereu pe oamenii care își dau seama ce e viața și ce sufletul, așa cum ne leagă mereu pe unii de alții, dragostea de deaproapele..

Căci solidaritatea în acest fel, nu este decât o formă a dragostei, o formă în care se transformă ea în fapte, o

formă în care să simțim mai ușor că ne înfrățește aceleași necazuri și mângăieri pentru că suntem supuși aceluiași destin pe care nu l-am putea înțelege dacă nu ne-ar fi învățat Mântuitorul să ne simțim frați, atunci când ne-a învățat să începem rugăciunea adresându-ne lui Dumnezeu ca unui Tată: „Tatăl Nostru“...

Numai simțind această frățietate, această dragoste, această solidaritate care ne leagă și ne ajută, care aduce în brațele noastre slabe toată tăria unei lumi întregi și a tuturor oamenilor cari au dorit și au căutat binele; numai așa putem într'adevăr să simțim că în loc să fim o biată ființă slabă și neajutorată, așa cum am fi într'adevăr dacă am fi singuri într'o insulă, desb:ățați de tot ceea ce ne-ar putea da semenii noștri: învățătură și putere; numai așa putem simți cât suntem în realitate de tari și de puternici, mai puternici și măreți decât vechii zei păgâni, căci aceia erau fiii imaginației oamenilor, pe când noi suntem Fiii lui Dumnezeu Celui Adevărat ale cărui sunt toate.

GHEORGHE COSMA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

În fiecare floare de April

Mireasma 'nbujorată a dimineții
din calea mea au risipit-o anii,
plâng zorile pe uliță castanii
în floarea căror am zâmbit vieții.

Mă cheamă poate cântecul de seară
cu maghironii ielelor din munți,
s'apleacă trist sub paltinii cărunți
fuiorul amintirilor din vară.

Și 'n fiecare floare de April
plâng zorile unei povești cu iele
zac spulberate visurile mele
țesute într'un leagăn de copil.

Din cumpăna iluziilor stinse
 o să-mi vorbească încă odată anii,
 voiu regăsi pe uliță castanii
 sub orașelul măgurilor ninse

Dar n'a mai fi cântare de copil
 de pe țărâmul visurilor mele
 s'or îngropa poveștile cu iele
 în fiecare floare de April.

VIORICA OTELIA

Bătrânul profesor

Intr'o odaie albă de spital,
 Bătrânul meu profesor a murit,
 Bolnav și singur, trist și părăsit,
 Cuprins de vraja somnului astral.
 Sub fruntea și sub tămplile inerte
 Au adormit speranțele deșerte,
 Dumnezeu să-l ierte!

Plângând copiii l-au înconjurat,
 Cu ochii mari privind întrebători.
 Și i-au adus în brațe crengi și flori,
 Cântând cu glas ușor și tremurat.
 Curând în groapa rece îl coboară..
 E mort și n'ar fi trebuit să moară.
 Fie-i țărâna ușoară!

Sicriul l-au îmbrățișat încet,
 Luându-și durerosul „bun rămas”
 Dela bătrânul dascăl, fără glas,
 Umil și nemișcat ca un profet.

Sub fruntea și sub tâmpilele inerte,
 Au adormit speranțele deșerte,
 Dumnezeu să-l ierte!

Un preot firav l-a înmormântat
 Cu păr cărunt, cu barba mare sură,
 Bolborosind versete din Scriptură
 Și-apoi pe toți i-a binecuvântat.
 Curând în groapa rece îl coboară...
 E mort și n'ar fi trebuit să moară.
 Fie-i țărâna ușoară!

GHEORGHE TOBIAȘ

RUBAJATE

— Catrene persane —

Lui V. DRIMBA

Eu nu doresc nici sfântul Eufrat,
 Nici perle din Bengalul depărtat,
 Nici rozele plăpânde din Șiraz;
 Imi e de-ajuns că azi te-am sărutat.

... Adelzaida, azi în cimitir,
 Ai rupt de pe mormânt un trandafir;
 Din ramuri, parcă sânge picura,
 Pe groapa răposatului Emir.

... Noi suntem oare fiii lui Adam?
 Eu zic că din nenorocitul neam,
 O fiică mai domnește pe pământ;
 — E moartea ce ne chiamă an de an.

.... Să nu oftezi și nici să mai suspini!
 Durerile sunt hoții Beduini
 Ce în deșertul vieții te pândesc
 Și-ți pun pe frunte ramură de spini!

.... Oh morții nu văd raza dimineții
 Din cripte peste cari umbresc scaieții.
 Oricât de grea e piatra ce-i apasă,
 E mai ușoară decât piatra vieții.

OMAR EL TOBIAȘ

Ce sunt azi și ce-oiu fi mâine?

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Astăzi cânt copilăria
 Dragostea și bucuria,
 Mâine poate voiu cânta
 Dorul și durerea mea.

Azi îmi râde tinerețea
 Duișia și blândețea,
 Mâine îmi iese 'nainte
 Bătrânețea și morminte.

Azi trăiesc ca florile
 Nu m'apasă grijile,
 Mâine voiu trăi pribeagă
 Rătăcită'n lumea largă

Azi îmi cântă numai mie
 Mierlă, cuc și ciocârlie
 Mâine mi vor cânta la cruce
 Povestea-mi vieții rece.

Azi mă cred nemuritoare
 Deapururi viețuitoare
 Mâine viața 'nșelătoare
 Mă va face muritoare.

Azi când viața-i doritoare
 Uit că sunt o călătoare
 Mâine călătoria ca clipa
 Îmi va curma scurt viața.

AURELIA GORDAN
 cl. IV. G. F. Timișoara

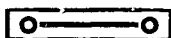
PRIMĂVARA

Hei! — parcă-i nuntă azi în toată țara —
și-i veselă mireasa, primăvara.
Vezi, fiecare floare-i par'c'o iie,
ce i-a 'nflorit-o Domnul, bucurie.

Măgrinii 'n roiu cu-albinele-au zorit
și 'ndantelatul vâl i l-au urzit, —
iar soarele-o cunună, peste ani.
sub bolți cu candelabre de castani.

Hei! — nuntă ca a ei n'a fost și nu e; —
din văi în munți o horă verde sue —
iar cerul și pământul se-ospătară,
la masa ei cu maci de foc și pară,..
Iar vântul, mire, 'n spice-o legăna, Cluj
furtună 'n crengi, râzând o respira.
Apoi, de-a-ascunsa, jocul nesfârșit,
cu cucul, în pădure, s'a pornit...
Timișoara, 1941.

C. MIU-LERCA

Ochii tăi

Ochii tăi, Iubito, sunt tainice comori
Pierdute de un Dumnezeu avar,
Stele ce s'aprint în punct de jar,
Diamante negre 'nfipte 'n aurori.

Ochii tăi, Iubito, chemări înspre azur,
Mi-aprint în stâlp de suflet vis hoinar

Când luna urcă cerurile, rar,
Stârnesc în mine-al patimii susur

Ochii tăi, Iubito, țesuți din noapte deasă,
Aduc din depărtări un cântec de mătăasă...

NESTOR PRISCA

LA RĂSPANTIE

III. Ce carieră să alegem

Am spus în alt loc, că *fiecare îndeletnicire*, — oricare ar fi și oricum s'ar numi ea, *dacă este serios învățată și stăruitor practică, — este aducătoare de câștig*, — și -- că *nici o îndeletnicire sau profesiune nu este scutită de neplăceri, de șicane, de mizerii, precum nu există trardatlr fără fepi.*

Cunoscând adevărurile exprimate de propozițiile anterioare, — adevăruri ce pot fi verificate, cu ușurință de oricine, pentru tânărul, care se găsește la răspântie; — de cumva nu și-a luat o hotărâre mai timpurie, — nu poate fi o problemă imposibil de deslegat, ce carieră să aleagă.

Greutatea se ivește atunci, când tânărul nu este în stare să vadă realitatea, — adică când nu este în stare să armonizeze puțința cu voința — când nu ține socoteală de aptitudini, înclinare și de plăcerea de a munci.

Voiu da și două exemple ca să fiu mai bine înțeles:

a) Un tânăr dintr'o familie distinsă având ocazie să asculte diferite concerte și văzând cât de apreciat, cât de bine răsplătit materialicește este artistul, și cât de lipsită de eforturi fizice este ocupațiunea de muzicant, se hotărăște să facă conservatorul, fără să țină seama de aptitudini, și de talent. La intervenția părinților, și după meditații serioase băiatul a fost primit în conservator; A dus-o

un an doi sforțându-se să facă față cerințelor programului, până când singur s'a convins, că nu are auzul corespunzător, că nu are simțul muzical și altele și altele, — apoi s'a lăsat păgubaș, a făcut stagiul militar, și abea atunci se gândea din nou ce să înceapă? Deoarece ce nu-i plăcea munca, nu era deprins să facă eforturi, și nici nu avea voința formată, s'a mulțumit să intre funcționar la Prefectura județului; unde s'a îngropat pentru vecie în scripte.

b) Alt tânăr, copil de plugar, era de mic certat cu școala, cu disciplina și cu munca. Târâș grăbiș a terminat băiatul școala, a crescut mare, a făcut armata ajungând gradul de sergent și s'a eliberat cu gândul fix, ca el nu stă la țară, și că se face domn la oraș. Inapoiindu-se acasă, după câte-va zile de hoinăreală fără lucru, feciorul comunică părinților, că el se duce la oraș să se facă domn — intrând în corpul gardienilor — unde nu trebuie să muncească. Zădarnice au fost toate stăruințele părinților să-l convingă că apucă pe cale greșită, — și că va îndura o sumedenie de lipsuri de tot felul.

Revin la obiect: *ce carieră să alegem?*

Voiu examina îndeletnicirile obișnuite:

1. *Agricultura*. Pentru cel care are pământ este cea mai bănoasă, cea mai frumoasă și cea mai independentă ocupațiune ce poate exista sub soare. Pețru ca să fie și rentabilă pe cât este de avantajoasă, plugăria trebuie bine învățată, stăruitor și la timp practică, înzestrată cu unelte, mașini cu îngrășăminte și cu semințe alese. *Al cui este pământul, al aceluia este țara*, zice un proverb. Din aceste motive sfătuim pe fiecare tânăr, care are pământ, să nu se depărteze de el, să-l cultive, și să-l stăpânească cu mândrie.

2. *Creșterea vitelor*. Este o ocupațiune străveche și bănoasă. Nu fiecare crescător de vite e și proprietar de pământ cum sunt oerii mărgincni, dar fiecare proprietar de pământ se poate îndeletnici, cu multă șansă de câștig și de creșterea vitelor.

3. *Îndeletniciri profesionale*. Meseria și Comerțul sunt cele mai bănoase îndeletniciri, încă din timpurile cele mai vechi. Datorită acestor ocupațiuni s'au adunat averi fabuloase, s'au ridicat orașe înfloritoare, s'a dezvoltat cultura, artele și știința. Un mic tinichigiu — acum 15 ani — prin

muncă stăruitoare, chibzuită și cruțare, azi are fabrică impunătoare și avere constatătoare din imobile, mobile, efecte și numerar, de sute milioane lei.

Pentru motive de rentabilitate extraordinară, și pentru a româniza viața economică a țării și orașele noastre înstrăinate, îndemn tineretul român, cu toată căldura inimii mele, să îmbrățișeze carierele practice meseriile și comerțul. Tânărul care nu are moșie, nici nu așteaptă moșteniri, care e sănătos, cărui îi place munca, și dorește câștigul, să nu regrete că a făcut bacalaureatul, sau că a luat diploma de conductor tehnic ori de inginer. Dimpotrivă să se bucure că și-a imaginat o doză suficientă de cultură, să-și aleagă cu atenție îndeletnicirea căreia dorește a se dedica, apoi s'o aprofundeze stăruitor și s'o practice cu toată conștiințiozitatea, nutrind convingerea, că în decurs de 10—15 ani îndeletnicirea aleasă îl va îndești materialicește, din belșug. *Cine stăpânește comerțul, industria și meseriile, acela stăpânește orașele și influențează conducerea.*

4. *Îndeletniciri culturale.* Acestea sunt cele mai nobile ocupații: BCU Cluj / Central University Library Cluj

a) Preotul, păstorul sufletesc al poporului, are cea mai sublimă menire;

b) Învățătorul și profesorul, instructorii tineretului, urmează ca menire în rangul al doilea;

c) Doctorul și farmacistul, care alină și vindecă durerile trușesti ale celor suferinzi, se clasează în locul al treilea;

d) Inginerul, arhitectul și conducătorul tehnic, care sporește producția, îmbunătățește și perfecționează produsele, se clasează în locul al patrulea;

e) Funcționarii de toate categoriile și armata, care susțin aparatul de Stat, se clasează, în ordinea importanței în locul al cincelea;

f) Apoi urmează celelalte ocupațiuni culturale și artistice.

Iată deci iubită tinerime, în linii generale, ce trebuie să știți, și cum să vă alegeți cariera. Se înțelege, că fiecare grup de îndeletniciri, are o sumedenie de ramuri, de ramurile și de ocupațiuni, ce nu pot fi cuprinse în cadrul unui articol de revistă pentru tinerime.

De încheiere țin să accentuez încă odată. importanța adevărului exprimat în primele două fraze, — și să observ că cine ignorează aceste, se disprețuește pe sine însuși, disprețuește familia de „Țara visurilor noastre“.

ȘTEFAN PENEȘ.

VESTE

În gând îmi cântă vântul cânt de cânt,
o melodie lină ce m'alină,
un viers ce vrea din cer adânc să vină,
murmur mărunț de mort și de mormânt.

Închis în stâncă și păgân și orb,
cu trupul tot învăluit în pîclă,
subt uriașe clopote de sticlă
în mine haosul verziului îl sorb,

Așa cum sunt, în creier mă închid,
precum aș vrea s'ascund de tot în ceață
iubirea care crește'n dimineată:
un punct albastru în imensul vid.

Și-așa precum în cel din urmă timp
un rumen măr, pe dinlăuntru, viermii
îl rod, așa iubirea mea din cer mi-i
străpunsă până'n inimă de-un ghimp.

Și când în vorbe sufletul mi-l frâng,
cu-a îndoielii sabie mi-l spântec:
de ce nu naște necântatul cântec?...
... E singurul meu bine: pot să plâng.

MIHAI DUMBRAVĂ.

Cântec de primăvară

A înflorit în cântec iar câmpia,
 In fulgi de nea-mici ghiocei —
 Printre petale plânge poezia,
 In plin parfum plăpând de tei.

O viorea își pălpăe corola,
 In svonul unei vieți de vis,
 Pe-o cracă blând își tremură gondola,
 O floare roză de cais.

Și tremură pe strașini rândunele,
 — Aripa frumoase, azurii —
 Isvorul împlinește lin mărgelă,
 In ritmul dulcii armonii.

Și primăvara-și toarce mii de raze
 Frânturi de zâmbet pe alei,
 Iar gândurile mele-s niște oaze,
 Ce împletesc surâsul ei.

E svon de vis în noua primăvară,
 Și râde viața'n snopi de chin,
 Incât hoinar un zâmbet se strecoară,
 In sufletu-mi de sbucium plin! . . .

IOAN R. ȚUCA

IV-a D. C. Loga Timișoara.

Epigramă

Rugăminte pentru Nana, care a
 avut „ultimul cuvânt“ în revistă

Ai avansat . . . 'napoi cu oda
 Din lumea umbrelor uitării . . .
 Tot n'avem juxtă, uite ce:
 Tradu-ne-un pic din Georgice
 Și te-om aduce 'n fruntea »Țării«.

Clasa 7-a Lit. (M, B.)

Țara Visurilor Noastre

La sfârșitul anului școlar, — un an de apariție a „Țării Visurilor Noastre“, — ne închinăm cu smerenie mulțumind Domnului Dumnezeuului Părinților noștri, pentru tăria și puterea de-a crede în El și'n noi; pentru tăria credinței din noi: în împlinirea visului

copil al suferinții,
de dragul cui ne-au repaosat
și moșii și părinții;

de grija împlinirii lui ne sângerează și azi părinții și frații; de dragul îmfăptuirii căruia suntem gata a ne jertfi mâine, și noi; beneficiarii jertfei lor.

Mulțumim tuturor celor ce ne-au sprijinit: *I. P. S. S. Dr. Vasile Lazarescu* episcopul Timișorii și dlui primar *Dr. Eugen Pop* — pentru înaltul sprijin moral ce n'au preocupat să ni-l acorde și acum, ca și până acum.

Mulțumim *părinților* cari bine au crezut că e cinstea datoriei lor de-a pune, abonând în mâna copiilor lor *revista* demnă și vrednică: *a lor, scrisă de ei și pentru ei.*

Mulțumim *tuturor cititorilor* cari ne-au încurajat gustând scrisul credinței noastre.

Mulțumim *colaboratorilor* dragi, cari cu credința vie a sufletului lor, au menținut revista pe un pedestal de înaltă vîtitudine artistică, ce le face cinste și lor și nouă.

Mulțumim dlui *Bozgan și tuturor colaboratorilor D-niel Sale* — pentru munca, truda, dragostea și grija lor în tipărirea și execuția revistei — a cărei aleasă formă e și cinstea muncii lor.

Dar peste toți și toate mulțumirile noastre cele mai călduroase se 'ndreaptă spre cel ce ne-a fost și în acest an, sprijinul și *patronul adevărat al putinței noastre de apariție:* dl director al Lic. Diaconovici Loga dl *Vasile Mloc.*

Li dorim din toată inima să-și vadă împlinit țelul trudei sale neostenite, conștiente și consecvente: așezarea liceului, pe care cu atâta cinste și zel îl conduce, *pe un pedestal ce poate servi de model* pentru instrucție, educație și mântuirea spre binele lor și al neamului, a generației încredințate grijii celor ce-și îndeplinesc slujba cu suflet de chemare.

Dorim *tuturor cititorilor* și colaboratorilor noștri vacanță odihnitoare și întremătoare spre nouă muncă pentru binele lor și al neamului; dorim tuturor prietenilor noștri ca numărul nou — Septembrie 1943 — să ne găsească pe toți în, oricum cu un pas *mai aproape* de înfăptuinda

„ȚARĂ A VISURILOR NOASTRE“

Soporul Român

(Lucrare de sinteză)

„Mult e dulce și frumoasă limba ce-o vorbim.“

Această poezie este un adevăr mare pentru noi, căci un popor trăiește prin limba lui și datinile din strămoși. Pentru noi, poporul român este cel mai drag și mai mareț din toate pocoarele lumii.

Mândrindu-ne cu limba, obiceiurile, datinile, vitejile și credințele strămoșilor noștri, suntem beneficiarii jertfei lor. Aceasta nu trebuie să o consumăm, ci s'o îmbogățim dăruind-o la rândul nostru celor ce vin după noi.

Mândria că facem parte din acest popor, să ne constituie vrednicia noastră și îndemn la muncă și jertfă.

Să muncim pentru noi și pentru neamul nostru. Pentru noi, îmbogățindu-ne mintea și sufletul ca să ne trăim viața în conformitate cu interesele țării și să ne facem datoria acolo unde suntem. Azi, ca elezi, învățând; ca fii, făcându-ne datoria față de părinți și societate; ca frați; ajutând pe cei ce au nevoie de ajutor; iar mâine, acolo, unde ne va așeza soarta, neamul, cuminența, truda și norocul nostru. Acolo, unde vom fi puși de aceste împrejurări, să ne facem datoria deplină ca să putem fi vrednici de numele nostru de „Român“.

Noi cari astăzi suntem la liceu, vom deveni mai târziu intelectuali. În acest caz, noi avem — datorie mare față de restul poporului: meseriași și țărani.

Un popor care nu are țărani, nu se poate păstra de-a lungul veacurilor

Poporul Român este unul din acele neamuri de țărani, care a rezistat veacuri întregi la toate războaiele care l-au bântuit.

Autorii români au scris atât de frumos despre poporul român.

V. Alecsandri descrie țăranul român, datinele, obiceiurile sale patriarhale, veselia lui, cumiștenia lui, frumusețea lui și tainica legătură cu codrul.

Toate cântecele românești încep cu: „Frunză verde“ și cântă cântece frumoase, doine de dor, de jale, având pentru fiecare sentiment un cântec ca să-l exprime. Plugar român, de Nenițescu. Acest autor laudă simțul de datorie al plugarului român, numindu-l „stâlp voinic de țară“, ceea ce în realitate și este, căci pe munca lui se reazimă țara.

Plugar Român mi te ridică:
Leu aprig în războaie.
Tu oțelitul în războaie,
Stejar ce nu se îndoaie.

Cine altul, dacă nu plugarul român a stat o mie de ani în fața hoardele barbare, ca un stejar bătrân care și-a înfipt bine rădăcinile în locul lui de baștină și pe care nu-l pot doborî valurile trecătoare.

Alexandru Vlahuță descrie frumusețea poporului român, lanurile lui pitorești, graiul lui frumos. obiceiurile lui zicând că poți fi mândru ca să zici: „Sunt Român“.

Noi intelectualii trebuie să ne facem datoria față de țărani în orice chip și orice împrejurare: ca advocați dându-le sfaturi și apărându-i; ca dascăli, luminându-le mintea; ca preoți, să-i ținem în credința lui Dumnezeu cum ține păstorul turma în jurul lui; ca medici, alinându-le durerile și mângâindu-i; ca ingineri, făcându-le drumuri, șosele și mașini care să-i ajute la muncă.

Țăranul a fost în toate vremurile acela care a putut rezista tuturor încercărilor de a ne răpi limba de către dușmani haini.

Pentru acestea noi trebuie să le mulțumim, luminându-le mintea, singurul lucru ce-l putem face.

„Să fim mândri că suntem Români“!!!

N. OPREAN

cl. III b L. C. D. L. Timișoara

Serghie, Ivan și Vladimir

— Cântec slav —

Iată neaua stepei se topește!
 În căruța lor cu coviltir,
 Chiuite și cântă nebunește,
 Serghie, Ivan și Vladimir.

Caii suflă frânți de-atâta cale
 Iar pe drumul strâmt și cu noroiu
 Sașa se apropie agale;
 — Frate Serghie, ia-mă lângă voi.

Ea aruncă 'n jur priviri viclene
 Și răsând se urcă'n coviltir.
 Ei privesc ochind pe sub sprâncene,
 Serghie, Ivan și Vladimir.

Sașa, înroșită de sfială,
 Stă cuminte între trei flăcăi;
 Caii, oboșiți de opinteală,
 Au pornit-o razna pe-alte căi.

Doamne, ce frumoase plete are!
 Buze și obraz de trandafir.
 Ei așteaptă arși de nerăbdare,
 Serghie, Ivan și Vladimir.

GH. TOBIAȘ

Gânduri de pe urmă

Rătăcirii de sânge umezite
 Căutând sărman lăcaș de veci,
 Joacă frunze moarte, răsvrătite,
 Le dărâamă vântul pe poteci.

Tu, copile sfânt căzut în glie
 Te sleiești în tainice chemări
 Cum se sting lumini de ciocârlie
 Și cum pier luceferii pe mări.

Grabnic lutul va să te închidă —
 Peste groapa ta se dau colaci.
 Țipă cu amarnică obidă
 Și-ți mănâncă 'n suflet vârcolaci.

...Isvodind o nouă melodie
 Pribegită 'n aripi de lăstun,
 Te sărută soarele 'n chindie
 Din priporul micului cătun...

..Paște mută turma de mioare
 Păstorite cântă la isvor —
 Le gonești să furi din lăcrimioare...
 Știu că le săruți și nu mai vor.

BCU Cluj / Central University Library Cluj
 ...Intâlnești pe popa, dai binețe
 Și fărâmi în palme spic de grâu
 Moș Furtună-adus de bătrânețe
 Mângâe baltagul prins la brâu.

...Stă pe prispa ruptă biata mamă —
 Nu mai toarce lână din fuior;
 Lacrimi grele-i picură 'n maramă
 Pentru ea și dusul ei fecior...

Parcă vede: 'n sânge pe gătej de
 Mărăcine zaci în mândru-ți port.
 Tu te pleci pierdut să-i dai nădejde
 Și să-i strigi: „Măicuță, nu sunt mort*...”

I. CERNĂIANU

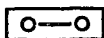
Incrustări pe răboj

Am încrustat azi dunga unei file,
Ca pe-un răboj al vremii dedemult,
Am numărat pe el atâtea zile,
Povestea lui, un cântec de sibille,
De câte ori cercat-am să-l ascult.

E mult de-atunci, îi ascultam povestea,
In freamătul castanului în floare,
Imi împleteam răboj de viață nouă,
Din floare de cais, din stropi de rouă,
Fâșii de viață împletite 'n soare.

Incet, încet, s'a așternut risipă,
De colb, peste răbojul dedemult,
S'a stins în suflet zâmbetul de-o clipă,
Căci azi povestea care se 'nfiripă,
E-a altuia, și plâng când o ascult.

FULEA DORIN

Epigrame

Domnișoarei NANA, care a „tradus“ o odă din Horățiu (II, 3), în n-rul precedent al T. V. N.

Cetind traducerea-ți măiastră,
un singur gând în mine am,
și, de-i iertat, ți-l voi și spune:
ne... .. supra crepidam!

Tot dumisale

Din oda care o-ai tradus,
ieși amicul cam „tradus“ —
și-am să ți-o spun (mă ierte Clio):
de-aș fi Horățiu, n'aș subscri-o...

A. B. C. D.

Rămâi

„Ia-mi, vântule, cântul și 'ngroață-l departe,
Minciuna mi-o fură și aprinde: și'n moarte
să 'nvie . . .”

In casa-mi pustie sunt slugă umilă,
Mă chinue 'ntr'una strigoi fără milă
De lacrimi.

Imi zângăne lanțuri de mâini și intr'una
Iși râde de mine și gândul și luna
Mă râde.

. . . Imi bate iar noaptea cu vântul în poartă,
Mi-e teamă de mine, căci nu știu de-s moartă
Sau vie . . .

Și toamna din suflet cu frunze uscate
Mi 'ngân' așteptarea și inima-mi bate
Mai tare.

Merg să deschid ca să văd cine vine,
Dar noaptea cu drumul și casa-mi sunt pline
De umbre.

Mi-aruncă, năpraznic ca ape de munte,
Păcatele — altora și râsete crunte
Mi-aruncă.

Nu stau ținută . . . Cu ochi de nebună
Prin gratii rânjește un capăt de lună
Bolnavă. . . .

Acum se destramă 'n năvalnice rânduri
Strigoi din casă și umbra din gânduri
Ca norii. . . .

Pribeag călător, n'ai știut niciodată
Ce taină s'ascunde în casa 'ncuiată,
Pustie.

O singură dată opritu-te a 'n poartă
O frunză uscată, svârlită de soartă

In cale-ți,

Dar n'ai vrut să vezi că din toamna mea vine
O lacrimă caldă, un gând pentru tine

De-o vieață . . .

Pribeag călător, ești gonit de minciună!
Nu-ți cer să mă cauți, să cauți o nebună,

Dar vino!

Hai vino și pașii în spre soare te poarte,
Deschide larg ușa și frunzele moarte

Le-aruncă!

Nici milă nu-ți fie de mine, nici teamă
Strigoii din casă 'nceta vor să geamă,

Pleca-vor.

In viața în care eu sunt ca streină
Te-așteaptă odihnă, te-așteaptă lumină,

Popasul.

Fugi-voiu din casa cu porțile scunde
De lume, de tine fugi voiu . . . A, unde?

Ce-ți pasă?

Nu-ți pese, minciuna mea sfântă dintâi,
Nu-ți pese, ești tânăr, nu-ți pese. rămâi!

Eu, eu plec . . ."

Mă biciue vântul în noaptea târzie,

Dar nu mai mi-e teamă: nu-s moartă, nici vie,

Sunt nimeni . . .

VISURI

din vol. în m. s. „Au cântat cocoșii“

Văl de vis,
Peste seara gândurilor mele s'a întins.
Și-au purces spre zările înalte,
Peste brâu cu flori din stele 'ncins.

Mi-am mânat iar turma c'altădată
Peste codrii norilor de basme,
Bun căpău pe urma nemuririi,
Să mă îmbăt de tainice miasme,

Hei!. Drum de gând, pribeagule,
Mi-am croit cărări din curcubeu,
Peste taina sutelor de ani,
Și-astăzi sunt în mine-un Dumnezeu.

Vechiu sihastru; simt că-mi căută seara
Melodii din vechii codri-ai zării,
M'a furat și gândurile toate
Mi-au pornit pe plaiul depărtării.

Mi-am mânat iar turma c'altădată
Răspunzând din fluere de raze,
Și-am purces mereu doar înainte
Să m'adap din infinite oaze

Mi-auzi cântarea 'n zări Moșneagul
Și-a 'nceput mai tare azi din flaut,
I-am răspuns din nou și am pornit
Pe cărarea zărilor să-l caut.

Hei!. Moșneag cu lumile de-odată,
Cântecele tale m'au învins,
Și-am purces spre zările înalte,
Peste brâu cu flori din stele 'ncins.

OCTAVIAN POPA

AȘTEPTARE

Ah ! iubito, vino iară,	Pe genunchi ca să te țin,
Vino 'n parc lângă statuē.	Luna 'n ochi să ți-o privesc,
Te aștept ca altă dată...	Stelele să-mi fie martori
Umbra ta în noapte adâncă	Când îți spun că te iubesc.
Mi-se pare... o văd, nu e	

Vino'n brațe ca să-mi cazi	Și luceafărul : făclie
Să te 'ntreb și să te-alin	Luminând iubirea noastră
Când zefirul tainic trece	Cu o magică feerie
Să-ți șoptesc iubirea lin	

Iar zefiful să te-adoarmă
 Inchizându-ți ochii lin
 Când acorduri de chitară
 — Rupând liniștea deplină —
 Line, line, plâng și vin.

DOREL-STAN-PĂPUȘĂ

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Rondelul setelor

Din cer cad stele tot mereu ;
 O stea s'a păbușit și 'n mine —
 Mai eri erau așa senine,
 Iar azi, mor toate 'n jurul meu.

Fulgi de durere 'ncet și greu
 S'aștern pe visurile-mi line,
 Din cer cad stele tot mereu ;
 O stea s'a prăbușit și 'n mine.

Așa-a voit poate vreun zeu,
 Ori unde s'aflu-acum ruine ;
 Lungi, negre șiruri de suspine
 Se întâlnesc în drumul meu —
 Din cer cad stele tot mereu.

MIHAI MOLNAR, Beiuș.

DE ACUM...

De-acum voi fi ca tine și ca alții,
Un strop de nea sau de mocirlă, poarte,
Mi-oiu duce vieața 'n afundări de rămă.
In înălțări sau frământări netoate.

De-acum nu mă mai doare depărtarea,
De-acum zâmbi-voiu lutului din mine —
Mai are rost să caut din zări lumina,
Să plâng fără răgaz, să chem ? Pe cine ? —

Din cânt de clopote sau răs de stele,
Semeață sau adusă de 'nchinare,
O viață se va stinge 'n altă vieață
Și 'n moartea ei mi-oiu făuri altare.

De pleci, sau de rămâi, tot una-mi este,
Dacă te văd sau nu, azi nu-mi mai pasă,
Tot una mi-e dac'oiu muri, sau dacă
Voiu fi călugăriță sau mireasă. . . .

De ce ? . . . Nu vreu să-ți fiu de-acum povară !
Rămâi în lumea gândurilor tale
Sau caută-ți fericirea 'n altă parte . . .
Și nu te teme, nu-ți voi sta în cale !

MAIA BISTRA

Epigramă

Unui coleg M. B. cu fărul frumos.

Are-un păr de admirat,
Creț, frumos, pe spate dat . . .
Rădăcina din belșug s'adapă,
Capu i doar e — un rezervor cu . . . apă !

BUJOREL, cl. VIA CDL.

31 . . .

Il chema Gheorghe Ciprian, dar colegii îl numeau „Miosul“, căci n'ar fi fost în stare să ucidă nici măcar o furnică.

Rămânând orfan de timpuriu, aproape pe drumuri, numai prin muncă neobosită și cinstită a putut ajunge la postul învidiat de toți, în care era acum, la 30 de ani.

În căsuța proprie, iluminată de doi copilași, trăsnet a fost vestea declarării războiului din 1941.

Gheorghe a plecat pe front, învingându-și iubirea de familie pentru a-i da locul celei de patrie.

El începe armata la infanterie, dar acolo războiul își arăta toate grozăviile lui. Sufletul bun, omul din Gheorghe, era revoltat contra lor. În cazul unei campanii, puștinul somn de care ar fi avut parte, ar fi fost un coșmar. În război știa că trebuie să ucidă oameni. I-o cerea datoria, dar spre a fi cel puțin ferit de vederea morții lor chinuite, și-a cerut mutarea la aviație, care-l atrăgea de mult și pe care o socotea o luptă mai cavaleriească.

În scurt timp deveni unul din cei mai buni elevi și acum când patria o cerea, era gata să-și apere familiile: cea mare, țara și cea mică, a lui.

* * *

Un an de luptă încheștată a înăsprit și pe Gheorghe. Totuși, rar era atacatorul. Mai mult se apăra sau sărea în ajutorul camarazilor primejduiți. Atunci însă, punea la contribuție toate cunoștințele sale și în curând faima lui se răspândi în tot sectorul, ducând vestea celor 30 de avioane inamice doborâte sau forțate de el să aterizeze.

A treizecea victorie o dobândise în 29 Iulie 1942, cu două zile înainte de a împlini 31 ani de viață, așa că micile serbări improvizate de camarazi, se țineau împreună.

* * *

În cea din urmă zi a lui Iulie, dis de dimineață, un avion singuratic se înălța de pe aerodrom.

În cantina ofițerilor, pe masă, era un bilețel:

„Mă întorc în curând, cu 31 ani și tot atâtea victorii.“
„Gheorghe“.

* * *

„Milosul“ era necăjit! Zbura de mult, combustibilul era pe sfârșite și încă nu întâlnise inamici.

Dar uite! În zare trei musculițe se urmăresc reciproc.

Gheorghe apasă maneta până la refuz. Avionul zboară cum niciodată n'a mai zburat. Acum poate desluși: unul din luptători e camarad dela sector, ceilalți doi, adică numai unul, căci al doilea s'a repezit torță, spre pământ, sunt dușmani.

Avionul amic e însă avariat. El poartă pe fuselajul său semnele multor lupte glorioase. Rezistă tot mai greu atacurilor înverșunate ale adversarului.

Mâna lui Gheorghe se crispează pe manșe: pe coada mașinei cu cocardă tricoloră se prelinge o dâră subțire de fum. Pilotul caută mânerul stingătorului de incendiu, dar în grabă, prin fumul care a invadat carlinga, nu-l găsește.

Din întreg avion iese acum limbă de flăcări și fum gros.

Instinctiv, camaradul încearcă să sară afară, dar hainele i se aprind și flăcările omului torță se unesc într'o ultimă îmbrățișare cu flăcările avionului drag.

Fulger e aeroplanul lui Gheorghe, care pornește la atac, în clipa când departe, sub el, camaradul se zdrobește de pământ.

Dușmanul se eschivează însă foarte ușor și toată știința lui Ciprian e nefolositoare pentru moment. Explicația o primește acesta atunci, când dușmanul îi întoarce fața inferioară a aripei: pe ea era zugrăvit un cap roșu de diavol. Se afla deci în fața unuia din membrii vestitei escadrile „Diavoli roșii“.

Gheorghe știa că e greu să mai lupte cu un astfel de adversar, dar mândria lui de ofițer român nu-l lăsă să dea înapoi.

În sfârșit porni „Diavolul“ la atac. Gheorghe scăpă de câteva ori, dar până la urmă avionul fu atins de ratalele de mitralieră.

Ciprian simți două fulgerări prin piept.

În acea clipă și-a văzut toată vieața: părinții, liceul, soția, copiii... ah! copiii lui!

Îl se pare că întreaga atmosferă apasă asupra lui și carlinga e prea strâmtă. Gheorghe nîzulește să iasă înafară, să inspire în plămâni-i ciuruiți de gloanțe, aerul, atât de trebui-

tor vieții, dar puterile îl părăsesc și recade pe scaunul carlingei gemând „aer“, „aer“.

Lupta lui n'a fost însă zadarnică: gloanțele trase de el au atins avionul dușman. Acesta și-a pierdut stabilitatea. Pilotul încearcă înzadar să-l redreseze. Comenzile nu se mai supun cum trebuie. Motorul merge neregulat. Atunci inamicul vrea să aterizeze.

Cu ultimele puteri, Gheorghe își aruncă mașina în calea celuilalt și în timp ce moartea îl învăluia în faldurile ei, un zâmbet îl lumina fața, căci își împlinise ultima dorință.

După clocnire, păsările stau par'că o clipă nehotărîte, spre a se repezi apoi în jos, unindu-se în zornăit și geamăt de fierărie, cu pământul răscolit de urgența războiului ce de curând a trecut pe acolo.

* * *

— Fiți cumiști, copilași. Azi e sărbătoare. Tăticul împlinește 31 ani.

— Nu vine acasă, mămico ?

— Nu dragă. El trebuie să zboare.

Intr'adevăr, sufletul lui bun zbura spre cer, urmărit de gândul celor doi îngerași.

BENA I. MIRCEA, V. b. Loga.

Scrisoare

Se scutură castanii la geamul meu...

Se frâng

Și plâng.

Iar frunzele plutind pe drumul lor

Suspină trist în plâns ușor... și mor.

Aș vrea să-ți scriu povești ce-s neștiute...

Și-alene

Pe gene

Aș vrea să-ți prind frânturi de vis,

Să nu mai știi de eu sau tu le-ai scris.

Te 'ntrezăresc... Privești fără să vezi nimic.
 In gol
 Domol
 Prin păru-ți cu sclipire de lumină
 Se joacă vântul cu suflarea-i lină...

Zâmbești senin fără să știi de ce;
 O fată
 Fermecată,
 Spre care gândul meu — pasăre călătoare
 Se 'ndreaptă 'n zbor — o umbră-amăgitoare

Nu știu de tu trăiești cu-adevărat...
 Imi pare
 O chemare
 Din alte lumi făptura ta ce nu-i
 Decât un basm de vis al nimănui.

Când te-am văzut era atâta soare 'n jur!
 O rândunică
 Mică
 Brăzda veștmântul cerului întins;
 Izvorul murmura aproape-un cântec stins.

.....Iubită,
 Tu mi-ai vrăjit și vieța-mi chinuită

Îți cer prin rândurile-acestea pline
 De-amăgire
 Și trăire
 Incet să mă apropiu de tine să mă lași
 Nu voiu trezi nici noaptea cu-ai mei pași.

Să sorb din ochii tăi strălucitori și-adânci
 De cicoare
 'Nșelătoare
 O vieță nouă ce-mi pătrunde 'n sânge
 Să nu mai știu de inima mea plânge...
 Sau sufletu-mi încet, încet se stânge...

RECENZII

GRIGORE POPA : *Armand Godoy*, poète latin et chretien.

Studiul cuprins în cele aproape 40 de pagini, caută să precizeze câteva trăsături caracteristice ale operei lui Armand Godoy. Dl Grigore Popa s'a apropiat de opera acestui poet cu multă înțelegere și pătrundere, dar și cu vădită admirație.

Autorul micului studiu, publicat în limba franceză în editura „Țara” dela Sibiu e însuși cunoscut poet, eseist și un harnic publicist. Și scurta analiză ce o face operei poetice a lui Godoy, e străbătută de adâncă sensibilitate, dar și de spirit critic. Deaceia în numai câteva pagini Dl Grigore Popa, reușește să dea o sintetică prezentare a caracterului, a calităților, a tendințelor mai importante din poeziile lui Godoy.

O scurtă biografie ne face cunoscută viața poetului prezentat. El s'a născut la 1880 în Havai „sub cerul clar al Antilelor din părinți spanioli” (pg. 7).

La zece ani își publică primele versuri în spaniolă în revista „El Colegial”. Dela început încă, scrie imnuri închinare Sfintei Fecioare, anunțându-se de bună vreme poetul creștin, care avea să se înfrățească în ideal cu un Charles Péguy, Francis Jaimmes, Paul Claudet, iluștri reprezentanți ai poeziei creștine franceze.

Godoy, după ce stă un timp în Peru, apoi din nou în Havai, călătorește într-o afacere la Paris, unde ajunge în cercul simbolistilor și al neo-romanticilor. Nu reușește încă să se stabilească în Franța și revine la locul său pe baștină; ajunge director la o fabrică de țigări. Îmbolnăvindu-se își vede de sănătate în Statele Unite. Abia la 40 de ani părăsește definitiv America, pentru a se stabili în Franța. Ajuns acum în plină maturitate, Godoy a rămas același îndrăgostit de poezie, același spirit adânc religios, mulțumindu-se să-și consacre de aici înainte viața „poeziei, celor trei copii lui Dumnezeu” (pag. 10). Mai ales de aici înainte, „fenomenul Godoy”, cum îl numește Dl Popa, începe să se impună tot mai mult în poezie: își însușește perfect geniul poetic al limbii franceze și începe să scrie versuri în această limbă având drept maestru pe Ch. Baudelaire. Activitatea poetului se intensifică apoi. Legat printr-o strânsă prietenie cu Jean Rogère, amândoi redactează mesajul panlatinist al revistei „La Phalange”. Volumele de poezie apar apoi tot mai des. Azi poetul Armand Godoy trăiește în Elveția, unde s'a stabilit din 1930,

* * *

Trecând la câteva considerații de ordin contemporan, Dl Grigore Popa amintește mai întâi, răsunetul puternic pe care l-au avut poemele lui Godoy, mai ales în țările latine. Spiritul latin cu particularitățile mai importante, se oglindește constant în poezia lui Godoy; sunt atâtea versuri în care, credința poetului în misiunea panlatină i-a inspirat adevărate elogii la adresa culturii și spiritualității țărilor latine ca Franța, Italia, Spania, etc.

Dealtfel Godoy, a ajuns repede binecunoscut în aceste țări latine iar numele său a pătruns și la noi.

În considerațiile ce le face Dl Grigore Popa asupra latinității poe-

ziei lui Godoy, e citat în primul rând volumul „Rome“ (pag. 16), în care se poate remarca mai ales caldă pasiune a poetului, marea sa admirație pentru cultura, pentru producțiile de nepieritoare artă ale genului latin. Pentru acest mare inspirat „Roma e un cuib de eternitate și poezie“ precizează autorul studiului, și citează un minunat sonet în eare, alături de accente de profundă religiozitate, întâlnim și marea admirație pentru „Orașul unic unde înflorește dulcea Poezie“.

În continuare, autorul studiului se oprește la analiza aspectului religios al operei poetului. Și pentru a ne face numai o idee despre pietatea și convingerea adâncă a acestui „poet al creștinismului“, dsa citează versuri din ultima carte a lui Godoy: „Trois poèmes de Saint Jean de la Croix“, în care poetul, după frământări și atâtea incertitudini, veșnic în căutarea adevărului a „Drumului mărturisirii prin grația transcendenței divine“, face o mărturie de credință, de umilință și încredere în adevărurile mari ale religiei creștine, în acele adevăruri tănuite, după care, de-a-lungul paginilor atâtor cărți, sufletul lui Godoy a tânjit, răscolit de îndoeli, biciuit de neliniști. Căci până în ultimul timp, poetul s'a luptat cu sine, a sângerat cu tristeți metafizice și și-a mulcomit melancoliile în nădejdi și aspirații. Dela primul volum „Triste et Tendre“, se manifestă această neliniște, această căutare, ca ea să se intensifice în cele următoare: „Hosanna sur le Sistre“ (1928), „Monologue de la Tristesse et Colloque de la Joie“ în care prezenta Morții s'gduie sufletul poetului; apoi în alte volume: Marcel, dramă lirică și în acelaș timp tragedie a omului. „Le Drame de la Passion“, „Ita Missa est“ și mai ales în „Du Cantique des Cantiques aux chemin de la Croix“, suprema eflorescență a poeziei godoyene, sinteza ei dacă vreți, în care incertitudinile umane ale neliniștei cosmice și incertitudinile transfigurante ale neliniștei religioase, fraternizează în plăcuta lumină eternă a lui Isus Christos (pag. 23).

În „Le Drame de la Passion“, poetul e preocupat de probleme pur religioase: demiurgul, creația, făptura, îi inspiră imnuri pline de armonii și de puternice sacre rezonanțe. Texte de Evanghelie, adesea, oferă poetului prețios material, din care se făuresc minunate poeme menite să dea expresie atâtor stări sufletești complexe. Străbătute de multă simplitate, poemele redau o dramă intensă a chinului lui Isus, a Dumnezeului-om.

Credința poetului se manifestă încă și cu mai multă intensitate în „Litanies de la Vierge“ în care, poetul — după precizarea dlui Papa — se apropie cu inocența și prosepimea copilului, de icoana Sfintei Fecioare. În prezența Ei, neliniștile poetului s'opresc și dorințele lui se calmează. Adorația, rugăciunea și cântecul de preamărire al poetului, continuă până la sfârșit pe același ton liturgic (pag. 28—29). Creațiunea, i, a inspirat poetului o carte de poeme „Ite, Misse est“ în care cântecul său liturgic, capătă o expansiune cosmică. Despre acest volum ne aducem aminte că un alt mare poet creștin, Francisc Jammes, a scris cu multă dreptate: „E o simfonie extraordinară, cântată la orga unei catedrale cufundate în azur și vibrând în toate glasurile cerului și ale pământului“. Dar aspirația poetului creștin își găsește suprem țel și mulțumire, în aceea minunată bucată care încheie cartea de sinteză poetică a

lui Godoy: „Du Cantique des Cantiques“... în „Chemin de la Croix“ (Drumul Crucii). Poetul s'a apropiat cu toată evlaviază, credința și nădejdea de Creiator, a urcat Drumul Crucii în lungi și penibile frământări spirituale, ca în schimbul lacrimilor și al însângerrării să fie părtaș izbăvirii dorite :

„Adieu, trompeur soupir
Des terrestres Délicés !
Ma crainte de mourir
Se meurt dans ses calices...“

* * *

Studiul Dlui Grigore Popa, e menit să facă mai cunoscut publicului cult românesc, numele lui Armand Godoy poetul latin și creștin. Sinteza caracterelor esențiale ale operei poetului, prezentată în puține pagini, dă o imagine destul de clară și edificatoare asupra valorii poeziei lui Godoy.

Ne amintim că asupra poetului, prezentat acum de Dl Grigore Popa, a scris un studiu cu ceva mai extins, analizând deasemeni opera sa vastă, dl Sandu Tzigara Samurcaș, în 1939, în acele frumoase „Siluete Creștine“ apărute în colecția „Decalogului“, condus cu atâta râvnă și competență de Coriolan Gheție. Dacă ar fi să stabilim o deosebire între studiile celor doi autori pomeniți, am putea preciza, că, analiza dlui Tzigara Samurcaș explică o mare parte a poemelor lui Godoy, ca pornind din muzică, deoarece „muzica țese canavaua de taină pe care se desprinde sentimentul, ea creiază accentul extatic ce diferențiază limbajul poetic de cel de toate zilele“ (pag. 17).

Poetul însuși a mărturisit puternica influență ce-au avut o asupra sa marii compozitori, cari i-au sugerat cele mai frumoase poeme, lucru ce l-a făcut de altfel pe André Devaux, în cartea sa voluminoasă și sordită : „Armand Godoy Poète catholique“, să declare că : „toutes ses oeuvres sont rameaux d'un tronc commun : la musique“. Și e destul de ciudat, că dl Grigore Popa, căutând să dea o privire de ansamblu asupra poeziei lui Godoy, nu amitește nicăieri acest factor esențial în inspirația poetului, prezentat de Dsa. Cu aceasta, cadrul sintetic al caracterelor esențiale ale poeziei lui Godoy, se completează mai deplin și studiul Dlui Grigore Popa fixează atunci în contur mai precis imaginea urei personalității reprezentative în mișcarea literară contemporană.

GH. BULGĂR

CÂNTEC

Făurar de vise 'n vis,
Mi-a venit în zori,
Și eu dornic i-am deschis
Lada cu comori.

Peste căi și cărării
Către cer mă 'ndrept
Cavaler în za și șui
Cine să-mi dea piept ?

Cu dorința vieții străni
Dau visării aur,
Mă închin ca la litanii
Sus la mine 'n plaur.

Caut zi de zi să birui
Fumul de năluți,
Dar înfrânt m'azez și 'nșirui
Lacrimi la răscruci.

Port amarul la ureche
Salbă de măgele
Am în lume o pereche
Frunza toamnei mele.

IOAN ȘEREȘ, stud. II. med. Vet.

La închiderea ediției

Pentru premiul - dat de dl *prof. Gr. Fortu*, comisar general al Refugiaților, din Ardealul de Nord, - pentru cea mai bună poezie cu titlul și subiectul: „*Tara Visurilor Noastre*” - am primit 19 poezii; dintre care una foarte bună, care a și obținut premiul întreg de 20.000 Lei; care i-a fost înmănat în cadrul unei solemnități, în aplauzele și ovațiile unui public select care umplea sala Palatului Cultural. Felicitările noastre cele mai călduroase premiatului nostru și noului nostru colaborator: elevul *Constantin Ionescu cl. V a Lic. Comercial Timișoara*.

Au mai fost menționate poeziile cu același titlu și subiect, într'adevăr bune: ale colaboratorilor și colaboratoarelor: *Octavian Popa*, Lic. S. Vulcan, Beiuș; *Nana*, L. C. S. Timișoara; *Maia Bistra*, N. D. S.; *Horățiu Paulescu*, lic. Tr. D. Caransebeș; *Ioan Toma Drăgoicea*, L. Militar Tim.; *Martana Georgescu Vâlcea*, L. C. S.; *Vasile Popșa* cl. VII. lic. Com.; *Florica Tobiș*, Timișoara; *Mihai P. Stoica*, L. Mil. Tim.; *Paul Dumitrescu*, Lic. Mil. Tim.; *Aurel Cojocaru*, Lic. Mil. Tim.; *N. I. Brebenel*, L. S. V. Beiuș; *Ionită Bufta*, L. Com.; *Nestor Prisca*, I. Loga. Merită toată încurajarea noastră: *Ion Beuran*, Lipova, *Marghettici*, *Ioan Fara* și *Ilie Chivu* dela I. Loga.

Poeziile întrucât depinde numai de noi - vor fi publicate, începând cu numărul de pe Septamvrie 1943.

Felicitările și mulțumirile noastre dlui *Constantin Ionescu* și tuturor celorlalți cari au pus suflet din sufletul lor - pentru a ne apropia și desăvârși în noi vrednicia de-a putea simți în noi și 'njur de noi înfăptuită

„*Tara Visurilor Noastre*”

Abonament pe anul școlar 1943–44:

Pentru instituțiuni	2000 Lei
Abonamente de încurajare	1000 „
Pentru d-nii profesori și părinți.	600 „
Pentru elevi	600 „

BCU-Cluj / Central University Library Cluj

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE

»LUCEAFĂRUL«

Proprietar: TEODOR BOZGAN

BUL. DIACONOVICI LOGA 40 — TELEFON: 37-65

Inreg. sub Nr. 594—1941 C. M. tipărit la 15. V. 1943

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

Prof. Augustin Cosma, Timișoara III. Vadul Călugăreni 2.